

at vælge Laste- og Løseplads, naar ikke andet er vedtaget. Ligesom man imidlertid i Sverige, som i Motiverne anført, har ment at burde gøre en Forandring paa dette Punkt i Lovforslaget, navnlig i den Retning, at Befragteren faar Ret til at anvise Pladsen, naar han gør det uførtøvet efter derom til ham rettet Opfordring, saaledes har ogsaa Udvalget fundet, at faare meget faste for en saadan Ændring, der formentlig vilde være i Samklang med, hvad der maa anses for det sædvanmæssige. Afgørende Bægt har det herefter maattet have for Udvalget, at Grosserer-Societetets Komite i en Skrivelse af 8de Januar 1892 til Indenrigsministeriet, som er bleven Udvalget meddeelt af Justitsministeriet, og som i Aftryk er vedføjet Betænkningen, meget bestemt har udtalt sig i samme Retning. Udvalgets nedenfor opførte Ændringsforslag til § § 114 og 135 ere affattede i Overensstemmelse hermed. — Naar der fremdeles foreslaas af § 135 at ubelade de 2 sidste, i Landstinget indsatte, Stykker, er dette ikke saa meget begrundet paa, at det foreslaas at give Enebefragteren og Befragtere af mere end Halvdelen af Skibet Ret til at vælge Løsepladsen, men navnlig paa en Meddelelse til Udvalget fra Justitsministeriet af 27de Januar 1892, der ligeledes vedføjes Betænkningen i Aftryk. Da Indenrigsministeren herefter i Overensstemmelse med det af Grosserer-societetets Komite fremsatte Ønske har givet Komiteen Tilfagn om at ville gøre Brug af den ham ved Frihavnsloven af 31te Marts 1891 § 8, 2det Stykke, sidste Punktum givne Bemyndigelse til at bestemme, at Havneudgiften ogsaa i Københavns ældre Havn omfættes til en Vareafgift i Overensstemmelse med Toldvæsenets Bestuvningsreglement, saaledes at denne Forandring i Opkrævningen af Afgifterne indtræder samtidig med, at Bestemmelsen i Paragraffens 4de Stykke vedrørende Afgiftserlæggelsen i Frihavnen træder i Kraft — er dermed formentlig, som det ogsaa fremgaar af det sidste af Landstinget i § 135 indsatte Stykke, Grunden til den af

Hensyn til Frihavnens Særstilling i Paragraffens næstsidste Stykke givne særlige Regel bortfalden.

§ § 228, 1ste Stykke, foreslaar man, for at lette en hurtig og for de paagældende bekvem Afgørelse af opstaaet Strid imellem Bjærgere om Bjærgelønnens Fordeling, hvorved det ofte vil dreje sig om ubetydelige Beløb, der ikke kunne bære en almindelig Rettergangs Bekostelighed og Langvarighed, at henlægge Afgørelsen, for saa vidt Bjærgernes Flertal ønsker det, til Amtmanden, efter indhentet Erklæring fra Politimesteren og eventuelt med Afgang til at indanke Sagen for Justitsministeriet, overensstemmende med de nugældende Regler.

Naar det endelig foreslaas i den ny af Landstinget indsatte § 313 at lade den sidste Linie udgaa, er dette begrundet paa, at Ordet „danske“ forekommer i et stort Antal Paragraffer foruden i § 1, men formentlig ikkun i Forbindelsen „dansk Havn“ har Betydningen af kongerigt eller indenlandsk. Det er derfor rigtigere at indskrænke sig til, hvor dette er Tilfældet, nemlig i §§ 38, 40, 47, 82 og 98 at forandre Ordet „dansk“ til „indenlandsk“, hvilken Betegnelse bruges i andre Paragraffer, saasom §§ 35, 62, 82 og 104, i Modsatning til „udenlandsk“.

Der har i Udvalget været rejst Spørgsmaal om at forandre Lovforslagets Betegnelse „Skipper“ til det i nyere Love almindelig brugte Udtryk „Skibsfører“. Man har dog ikke fundet tilstrækkelig Tøje til i Søloven at opgive det gamle danske, ogsaa i det norske Sølovforslag anvendte Ord Skipper, der ikke blot bruges i Christian V. danske Lov og en stor Del ældre Love, men ogsaa i flere nyere betydningsfulde Love, saasom Lov om Sø- og Handelsretten i København af 19de Februar 1861, Love om Søneringen af 19de Februar 1861 og 11te Februar 1863, og Lov om Disciplin i Handelsflåden m. m. af 23de Februar 1866, ligesom det da ogsaa hedder Skipper-Borgerstab m. v.

Sluttelig bemærkes, at der i Udvalget